Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Udrag fra Poetiske Skrifter

Citation: Winther, Christian: ”Poetiske Skrifter”, i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. XXXVIII. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wintherchr01val-shoot-idm139972049915440/facsimile.pdf (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

Den anden af Petrarcas Hovedformer, Canzonen, hvori han har naaet sit højeste, anvender Winther slet ikke. Oehlenschläger havde dog ogsaa her vist Vejen. Derimod træffer man i »Til Een« hvad man kunde kalde Brev-Digtet, der staar i et lignende Forhold til de øvrige Former som Canzonerne til Sonetterne. I Brev-Digtene, der er rimede, men ikke delt i Smaastrofer, kan Tanken, baaret af en umærkelig Retorik, strømme frem i een Stemning, een Periode, som et Crescendo paa en dybt anslaaet Akkord. Canzonerne med deres fuga-agtige Opbygning af store Strofekomplekser er i Brev-Digtene ligesom sammentrængt til een Udaanding.

Tabt er hos Winther den store Linje, der skabes af Tankens indre Rigdom, dens stadigt udvidede, ynglende Modulation over Grundtemaet. Vundet er det intime. I Brev-Digtene synes man at høre Winthers egen Stemme, halvt Hvisken, halvt Tale.

Denne Forskel i Form svarer til Forskellen i Indhold, der er en Følge af den helt forskellige Situation, der ligger bag de to Digtninge, det helt forskellige Forhold, hvori de elskende staar til hinanden. Laura og Petrarca er aldrig som Julie og Winther »fortrolige, ene«.

Baade Petrarca og Winther ser i Kvinden *Skønhedsbilledet.* Petrarca har tegnet Laura paa Baggrund af Vaucluse-Landskabets paa en Gang yndige og storslaaede Natur. Han har over hendes Skikkelse kastet en straalende Glans af ung Kvindelighed. Markerne klæder sig med Vaarens Grønt og Blomster, hvor hun skrider frem. Flodbredden glædes ved at mærke Trykket af hendes Fødder. Træet, hvorunder hun sidder, drysser sin Blomster-Regn i hendes Skød. Der er over hende noget af Skabelsesmysteriet, som stod Kvinden her for første Gang frem og lod Solen skinne paa sig. Det er Nuets Under, Genskinnet af Lyset fra deres første Møde, der er gaaet over i hendes Skikkelse, omslutter hende som i en Skønhedskaabe.

Over Julie-Skikkelsen er der mindre af det første